

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1872/2016
01.11.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Бранка Станића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Жарко Стошић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство трговине, туризма и телекомуникације Београд, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, Канцеларија Врање, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1955/15 од 10.05.2016. године, у седници одржаној 01.11.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1955/15 од 10.05.2016. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1955/15 од 10.05.2016. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Косовској Митровици, Судска јединица у Ранилугу П1 303/14 од 27.05.2015. године, којом је у целости усвојен тужбен захтев и захтев за накнаду трошкова, тако што су одбијени као неосновани тужбени захтеви тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде материјалне штете због умањене зараде за период од 24.04.2010. до 11.02.2015. године исплати појединачне износе са законском затезном каматом ближе описане у том делу изреке и захтев тужиоца да се обавезе тужена да у његово име и за његов рачун код надлежних фондова ПИО, здравства, социјалне заштите и за случај незапослености за наведени износ уплати доприносе за обавезно социјално осигурање у висини утврђеној законом на дан уплате, као и захтев за накнаду трошкова поступка. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка, исплатом износа од 171.750,00 динара.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужена је поднела одговор на ревизију захтевајући накнаду трошкова одговора.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" 72/11), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био државни службеник све до 24.02.2010. године када је решењем тужене од 19.02.2010. године остао нераспоређен и утврђено му право на накнаду плате од 65% од основне плате за месец који претходи месецу у коме је донето решење. Решењем Жалбене комисије од 09.04.2010. године одбијена је жалба тужиоца и потврђено првостепено решење. Решењем Министарства трговине и услуга од 23.04.2010. године, тужиоцу је престао радни однос закључно са 24.04.2010. године због протекла рока у коме није премештен на друго радно место нити у други државни орган. Пресудом Управног суда, Одељење у Нишу У 22334/10 од 10.11.2011. године поништено је решење Жалбене комисије и предмет враћен надлежном органу на поновни поступак. Пресудом Управног суда Одељење у Нишу У 27493/10 од 19.07.2012. године поништено је решење којим је тужиоцу престао радни однос због поништеног решења Жалбене комисије, а које је са првостепеним решењем представљало основ за доношење решења о престанку радног односа. Врховни касациони суд је пресудом Узп 397/12 од 28.12.2012. године одбио захтев тужене за преиспитивање одлуке Управног суда којом је поништено решење о престанку радног односа тужиоца. Решењем Жалбене комисије од 09.01.2012. године одбијена је жалба тужиоца и потврђено решење тужене од 19.02.2010. године којим је утврђен статус тужиоца као нераспоређеног запосленог и право на накнаду плате. Након тога, тужени је 26.04.2013. године донео решење по коме је тужилац нераспоређен почев од 24.02.2010. године, због чега му престаје радни однос по сили закона закључно са 24.04.2010. године - протеклом два месеца од када је постао нераспоређен, а није премештен на друго радно место нити у други државни орган уз исплату отпремнине од 709.000,04 динара. Против овог решења, тужилац је поднео тужбу Управном суду који је пресудом од 22.01.2015. године поништио решење тужене од 26.04.2013. године, због тога што је оспореним решењем одређено да тужиоцу престаје радни однос пре истека рока од два месеца, с обзиром да се рок који је одређен по месецима завршава истеком оног дана односно месеца који по броју одговара дану у који пада догађај од кога се рачуна трајање рока. Тужена је 05.03.2015. године донела ново решење на основу кога је тужилац остао нераспоређен почев од 24.02.2010. године, а радни однос му престаје по сили закона 25.04.2010. године као првог наредног дана од протекла два месеца од када је остао нераспоређен а није премештен на друго радно место нити у други државни орган. Ово решење је коначно јер је решењем Управног суда – Одељења у Нишу од 25.02.2016. године одбачена тужба тужиоца којим је тражио поништај решења тужене. Тужилац тражи накнаду штете у висини изгубљене плате (у висини од 65% месечно), због незаконитих решења тужене за период од 24.04.2010. до 11.02.2015. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужени претрпео штету због незаконитог поступања надлежних органа тужене у висини изгубљене зараде и уплате доприноса због чега је тужбени захтев усвојио.

Супротно, по оцени другостепеног суда тужилац нема право на накнаду штете.

Становиште другостепеног суда је правилно.

Законом о државним службеницима ("Службени гласник РС" 79/05... 104/09) на права и дужности државних службеника које нису уређене овим или посебним законом примењују се општи прописи о раду на све ситуације које нису другачије уређене Законом о државним службеницима или другим посебним законом (члан 4. став 1). Разлози за престанак рада, услови и стицање статуса нераспоређеног државног службеника и доношење решења којим се утврђује престанак рада уређени су члановима 76-81. истог закона. По члану 126. прописани су начини престанка радног односа државног службеника при чему је у ставу 1. тачка 4. као један од начина дефинисан престанак радног односа по сили закона. По члану 131. став 1. тачка 3. истог закона државном службенику престаје радни однос по сили закона ако је нераспоређен, а не буде премештен на друго радно место и то наредног дана од протека два месеца од кад је постао нераспоређен. Решење о престанку радног односа у овом случају је декларативног карактера јер се њиме утврђује само разлог због кога је радни однос престао и дан када је радни однос престао.

У овом случају, тужилац је остао нераспоређен на основу решења тужене од 24.04.2010. године. Како није распоређен на друго радно место у истом или другом државном органу у року од два месеца, тужени је донео решење о престанку радног односа по сили закона. Околност што је приликом доношења решења дошло до одређених неправилности које је санкционисао Управни суд, не води праву на накнаду штете јер тужиоцу радни однос није престао незаконито, због чега нема основа за тражену накнаду штете у висини изгубљене зараде и уплате доприноса на основу члана 191. став 2. Закона о раду.

Правилна је и одлука о трошковима поступка донета на основу чланова 165. став 2. у вези чл. 153. став 1, 154. став 2. и 162. ЗПП-а.

На основу члана 414. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Како трошкови одговора на ревизију нису били ни нужни ни неопходни за вођење парнице, на основу члана 154. став 1. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа
судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић